

บทความวิจัย

การเปรียบเทียบรูปแบบการสอนของเดวิส และการสอนแบบปกติที่มีต่อทักษะการเคลื่อนไหวของเด็กชั้น
ประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนเทศบาล 3 จังหวัดบุรีรัมย์

บาล ชะใบรัมย์ และอมรเทพ วันดี

สาขาวิชาพลศึกษา คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์

อีเมล: ban.cb@bru.ac.th เบอร์โทร. 087-2407371

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบรูปแบบการสอนของเดวิส และการสอนแบบปกติที่มีต่อทักษะการเคลื่อนไหวของเด็กชั้นประถมศึกษา โดยทำการศึกษาในนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนเทศบาล 3 จังหวัดบุรีรัมย์ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2564 จำนวน 2 กลุ่ม กลุ่มละ 14 คน รวมจำนวน 28 คน คัดเลือกกลุ่มตัวอย่างด้วยวิธีเลือกแบบเฉพาะเจาะจง จากนั้นทำการทดสอบก่อนการฝึกและหลังการฝึกด้วยแบบประเมิน TGMD-2 และดำเนินการสอนด้วยวิธีการแบบ แบบปกติ และรูปแบบการสอนของเดวิส ระยะเวลา 8 สัปดาห์ วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การทดสอบสถิตินอนพาราเมตริกด้วยวิธีของ Shapiro-Wilk และการทดสอบความแตกต่างด้วยสถิตินอนพาราเมตริก ด้วยวิธีของ Wilcoxon Signed Ranks Test

ผลการวิจัยพบว่า

1. เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียนภายในกลุ่มที่ได้รับการสอนในรูปแบบของเดวิส และกลุ่มที่ได้รับการสอนในรูปแบบการสอน แบบปกติพบว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
2. เมื่อเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มที่ได้รับการสอนในรูปแบบของเดวิส และกลุ่มที่ได้รับการสอนในรูปแบบการสอน แบบปกติพบว่า ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

คำสำคัญ: การสอนของเดวิส, การสอนแบบปกติ, ทักษะการเคลื่อนไหว

(Received: April 1, 2021; Revised: May 12, 2022; Accepted: May 21, 2022)

A COMPARISON OF DAVIES AND TRADITIONAL INSTRUCTIONAL MODEL FOR THE MOBILITY SKILLS IN THIRD-GRADE STUDENTS OF TESSABAN 3 SCHOOL, BURIRAM PROVINCE

Ban Chabairam, Amorntheap Wandee

Faculty of Education (Physical Education), Buriram Rajabhat University

E-mail: ban.cb@bru.ac.th tel. 087-2407371

Abstract

The research aims to compare Davies and Traditional instructional Model for the mobility skills of primary school children. The study enrolled 28 students, who were divided into 2 groups of 14 each. Group 1 was learned by Davies, and group 2 was learned by traditional instructional Model. All students were third-graders at Tessaban 3 School, Buriram Province, during the academic year 2021's first semester. Subjects were selected by a specific sampling method. All subjects were tested by TGMD-2 assessment in pre and post-learning. Protocol instructional methods were 3 weeks (9 hours). Data were analyzed by mean, standard deviation, non-parametric test by Shapiro-Wilk and testing differences with non-parametric statistics by Wilcoxon signed ranks test method.

The results showed that

1. The differences between pre and post-learning within groups in the form of Davies and traditional instructional model were statistically significant at level .05
2. The differences in the test between group 1 (Davies' Learning) and group 2 (Traditional instructional model) in the post-test were statistically insignificant at level.05.

Keywords: *Davies instructional model, Traditional instructional model, mobility skills*

บทนำ (Introduction)

ตามนโยบายรัฐบาลด้านเด็กปฐมวัย พ.ศ. 2555-2559 โดยในยุทธศาสตร์ที่ 1 เด็กทุกคนได้รับบริการในการพัฒนาเต็มศักยภาพ โดยมีนโยบายเร่งรัดเพื่อให้เด็กทุกคนได้รับการพัฒนารอบด้านตามวัยอย่างมีคุณภาพและต่อเนื่อง เนื่องจากประเด็นปัญหา 3 ประเด็น ประเด็นแรก เด็กจำนวนมากยังมีพัฒนาการไม่สมวัยและไม่ได้รับการส่งเสริมพัฒนาการ ประเด็นที่สอง จากข้อมูลของสำนักอนามัยกรุงเทพมหานคร พบว่ามีเด็กที่มีความเสี่ยงพัฒนาการล่าช้า ร้อยละ 13 มีเด็กได้รับการประเมินพัฒนาการ ร้อยละ 24 และมีเด็กได้รับการส่งเสริมพัฒนาการจำนวน ร้อยละ 19 และประเด็นสุดท้ายคือยังขาดการใช้สื่อ/กิจกรรมในการส่งเสริมพัฒนาการ (สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา, 2555)

จากประเด็นที่กล่าวมาข้างต้น ในหลักสูตรแกนกลางขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ในกลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษา และพลศึกษานั้น มุ่งให้ผู้เรียนได้เกิดการเรียนรู้ และพัฒนาทางด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคม รวมถึงสติปัญญา พร้อมทั้งการมีสุขภาพ สมรรถภาพทางกาย และมีทักษะทางด้านกีฬา อันส่งผลให้เกิดการเรียนรู้อย่างมีความสุข แต่ยังคงมีผู้เรียนบางคนที่ยังไม่สามารถปฏิบัติหรือเคลื่อนไหวให้ถูกต้องได้และทำให้ผู้เรียนเกิดความเบื่อหน่ายในการเรียน ในด้านทักษะการเคลื่อนไหวหาก

ไม่ได้รับการพัฒนาในทักษะด้านนี้จะส่งผลต่อการฝึกด้านต่างๆ (ศรีณภัทร แวมะมิง และคณะ, 2563) ทั้งที่อยู่ในทักษะพื้นฐานของกีฬาจึงทำให้ยากต่อการจัดการเรียนการสอนในรายวิชาสุขศึกษาและพลศึกษา อีกทั้งยังกระทบต่อการพัฒนาการของเด็ก ซึ่งหากเด็กไม่ได้รับโอกาสในการเข้าร่วมกิจกรรมกับเพื่อน หรือได้รับโอกาสน้อย จะส่งผลให้เด็กขาดความมั่นใจในการเข้าร่วมกิจกรรมกับเพื่อน อันเป็นประโยชน์ต่อสุขภาพและเพียงพอต่อการเจริญเติบโต (Oliver, Schofield, and Kolt, 2007; Williams et al., 2008)

ปัจจุบันพบว่าการสอนพัฒนาทักษะปฏิบัติที่นำมาใช้ในการจัดการเรียนการสอนคือ รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของ Davies เป็นรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติมุ่งพัฒนาความสามารถด้านทักษะ ปฏิบัติของนักเรียน ช่วยให้นักเรียนประสบผลสำเร็จได้ดีและรวดเร็วขึ้น ผ่านกระบวนการเรียนรู้ แบบปกติ โดยองค์ประกอบของรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติ นั้น เดวิส Davies (1971) อ้างถึงใน นัฐพล สุขเสาร์ (2554) กล่าวว่า รูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นการพัฒนาในด้านทักษะพิสัย (Psycho-Motor Domain) ได้กล่าวถึงรูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นการพัฒนาในด้านทักษะพิสัย เป็นรูปแบบที่มุ่งช่วยพัฒนาความสามารถของผู้เรียนในด้าน การปฏิบัติการกระทำ หรือการแสดงออกต่างๆ ซึ่งจำเป็นต้องใช้หลักการ วิธีการ ที่แตกต่างไปจากการพัฒนาทางด้านจิตพิสัยหรือพุทธิพิสัย รูปแบบที่สามารถช่วยผู้เรียนเกิดการพัฒนาทางด้านทักษะพิสัยได้ สรุปว่ารูปแบบการเรียนของเดวิส เป็นรูปแบบที่ช่วยพัฒนาความสามารถในด้านการปฏิบัติ หรือการแสดงออก ซึ่งมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่ต้องใช้หลักการ วิธีการที่แตกต่างกันออกไป ส่วนใหญ่นั้นจะประกอบด้วยทักษะย่อย ๆ จำนวนมาก และฝึกฝนทักษะย่อย ๆ แล้วค่อยเชื่อมโยงกันเป็นทักษะใหญ่จะช่วยให้ผู้เรียนประสบผลสำเร็จเร็วขึ้น ซึ่งทักษะย่อย ๆ ของเดวิสมีทั้งหมด 5 ขั้นตอน ประกอบด้วย

1. ขั้นสาธิตทักษะ เพื่อต้องการให้ผู้เรียนเห็นภาพรวมทั้งหมด ตั้งแต่ต้น จนถึง และเป็นไปตามธรรมชาติ ครูควรชี้แนะให้คำแนะนำในขั้นนี้ เพื่อให้เกิดความสนใจในผู้เรียน

2. ขั้นสาธิตและให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย เพื่อให้ผู้เรียนได้เห็นภาพรวมทั้งหมด และให้ผู้เรียนปฏิบัติตามอย่างช้า ๆ

3. ขั้นให้ผู้เรียนลงมือปฏิบัติทักษะย่อย โดยที่ไม่มีการสาธิต หากมีการติดขัดในขั้นตอนใด ผู้สอนจะให้คำชี้แนะ พร้อมทั้งช่วยแก้ไข และการเรียนในทักษะย่อยในขั้นนี้จะทำแบบนี้ไปเรื่อย ๆ จนครบ

4. ขั้นให้เทคนิควิธีการ เมื่อผู้เรียนปฏิบัติได้ ผู้สอนแนะนำให้รู้วิธีว่าทำอย่างไรให้สมบูรณ์ มีความสวยงาม ใช้เวลาน้อยที่สุด เป็นต้น

5. ขั้นการเชื่อมโยงทักษะย่อย ๆ ให้สมบูรณ์และเกิดความชำนาญ

เมื่อปฏิบัติกิจกรรมย่อย ๆ จนเกิดความชำนาญแล้ว ผู้เรียนจะเกิดทักษะการปฏิบัติที่มีประสิทธิภาพ แต่ขณะเดียวกันการสอนทางพลศึกษาที่พบมากคือการสอน แบบปกติ หรือการสอนแบบ 5 ขั้นตอนของแฮร์บาต กรมวิชาการ (2545) ได้กล่าวถึงการสอนพลศึกษา 5 ขั้นตอน ดังนี้

1. ขั้นเตรียม ซึ่งได้แก่การให้เด็กเข้าแถว สำนวรายชื่อนักเรียนและให้อบอุ่นร่างกายให้พร้อมเพื่อจะให้การฝึกกิจกรรม

2. ขั้นอธิบายและการสาธิต ได้แก่ ครูอธิบายสิ่งที่นักเรียนจะต้องทำเพียงสั้นๆ แล้วแสดงตัวอย่างให้ดูการสาธิต ได้แก่ ครูอธิบายสิ่งที่นักเรียนเป็นผู้สาธิต ครูและนักเรียนร่วมกันสาธิต

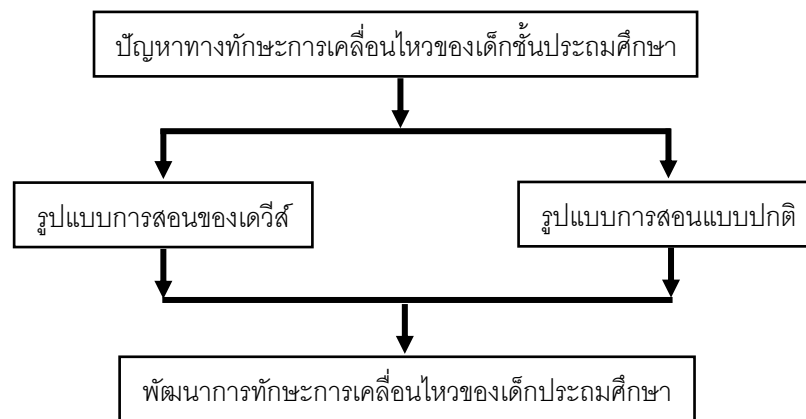
3. ขั้นฝึกหัด แบ่งกลุ่มให้นักเรียนฝึกกิจกรรมต่าง ๆ โดยทั่วถึงแบบฝึกอาจจะกำหนดให้แต่ละกลุ่มฝึกทักษะแต่ละอย่างแล้วหมุนเวียนกันไป หรือจะใช้วิธีการเหมือน ๆ กันทั้งหมดก็ได้โดยความเหมาะสมของการสอนแต่ละชนิด

4. ขั้นนำไปใช้ ได้แก่การนำเอาทักษะต่างๆจากที่นักเรียนได้เรียนไปแล้วนั้นนำมาทดลองใช้ให้เกิดประโยชน์ในการเล่นเกมส์แข่งขัน

5. ขั้นสรุปและประเมินผล ได้แก่การสรุปผลการเรียนจากบทเรียนที่ให้นักเรียนได้ลงมือปฏิบัติเองให้เกิดสุขนิสัย อาจจะมีการวัดผลประเมินผลหลังจากนักเรียนได้ปฏิบัติกิจกรรมไปแล้วว่าได้บรรลุเป้าหมายที่กำหนดไว้ในจุดประสงค์หรือไม่อย่างไร

ปัจจุบันการสอนพลศึกษาอาจแบ่งเป็น 4 ขั้นตอน ประกอบด้วย ขั้นเตรียม ขั้นอธิบาย ขั้นสาธิต และขั้นการสอบวัดผล อาจทำได้ขึ้นอยู่กับดุลยพินิจของครู จากที่กล่าวมาข้างต้นผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาหาเทคนิควิธีการจัดการเรียนการสอนที่น่าสนใจ เพื่อพัฒนาทักษะการเคลื่อนไหวของนักเรียน โดยทำการศึกษาเปรียบเทียบความแตกต่างของทักษะการเคลื่อนไหวพื้นฐานในระหว่างรูปแบบการสอนของเดวิส กับรูปแบบการสอน แบบปกติ เพื่อศึกษาและพัฒนาแนวทางการจัดการเรียนการสอนในทักษะปฏิบัติอื่น ๆ ในทางการจัดการเรียนการสอนพลศึกษาต่อไป

กรอบแนวคิดวิจัย

วัตถุประสงค์ (Objective of the Research)

เพื่อเปรียบเทียบรูปแบบการสอนของเดวิส และการสอนแบบปกติที่มีต่อทักษะการเคลื่อนไหวของเด็กชั้นประถมศึกษา โดยทำการศึกษาในนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนเทศบาล 3 จังหวัดบุรีรัมย์

วิธีวิจัย (Research Methodology)

การเปรียบเทียบความแตกต่างของทักษะการเคลื่อนไหวพื้นฐานในระหว่างรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส กับรูปแบบการสอน แบบปกติ รายละเอียดมีดังนี้

1. ทำการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างด้วยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) จำนวน 28 คน แบ่งเป็นกลุ่มควบคุม 14 คน (รูปแบบการสอน แบบปกติ) และ กลุ่มทดลอง 14 คน (รูปแบบการสอนของเดวิส) รวมจำนวนกลุ่มตัวอย่าง 28 คน คำนวณขนาดของกลุ่มตัวอย่างโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป G*Power กำหนด ค่าขนาดของอิทธิพล (Effect size) เท่ากับ 0.9 และ ค่าอำนาจการทดสอบ (Power of the test) เท่ากับ 0.6 และดำเนินการชี้แจงกับนักเรียนว่าการทดสอบที่เกิดขึ้น ไม่มีผลใด ๆ ต่อคะแนนในรายวิชา โดยกำหนดคุณสมบัติตามเกณฑ์ดังนี้

เกณฑ์การคัดเลือก

1. เป็นนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนเทศบาล 3
2. มีความสมัครใจเข้าร่วมในการวิจัย

เกณฑ์การคัดออก

1. ไม่สามารถเข้าร่วมการเรียนมากกว่า 20 เปอร์เซ็นต์ของเวลาเรียนรวมทั้งหมด
2. มีการทุจริตในการทำแบบทดสอบ
3. เกิดเหตุสุดวิสัยจนทำให้ไม่สามารถเข้าร่วมการวิจัยต่อไปได้ เช่น ประสบอุบัติเหตุ มีอาการป่วย เป็นต้น
4. ทดสอบก่อนเรียน และหลังเรียน 8 สัปดาห์ ของกิจกรรมการเคลื่อนไหวขั้นพื้นฐาน จะดำเนินการประเมิน 12 ทักษะ ซึ่งประกอบด้วย การเคลื่อนไหวที่ 6 ทักษะ และการควบคุมอุปกรณ์ 6 ทักษะ ซึ่งทั้ง 12 ทักษะนั้นจะเป็นการประเมินการพัฒนาของกล้ามเนื้อใหญ่ ด้วยแบบทดสอบ แบบทดสอบแบบประเมิน TGMD-2 มีความน่าเชื่อถือได้ $r = 0.91$ (Ulrich, 2000 อ้างถึงใน ญัฐิกา เพ็งลี, 2562)

5. ปฏิบัติกิจกรรมการสอนในรูปแบบของเดวิส ในกลุ่มทดลอง และการสอน แบบปกติ ที่ผ่านการหาดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item Objective Congruence: IOC) จากผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 3 ท่าน มีค่าเฉลี่ยประเมินความสอดคล้องเท่ากับ 0.8 โดยแต่ละรูปแบบจะใช้ 1 แผนการเรียนรู้อัน 1 แผนต่อ 1 สัปดาห์ จำนวน 8 แผนการเรียนรู้อยู่ โดยจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามตารางของโรงเรียน

5.1 กิจกรรมการสอนในรูปแบบของเดวิส ดำเนินการสอน แบบปกติ ประกอบด้วย 1) ขั้นสาธิตทักษะ 2) ขั้นสาธิตและให้ผู้เรียนฝึกปฏิบัติทักษะย่อย 3) ขั้นให้ผู้เรียนลงมือปฏิบัติทักษะย่อย 4) ขั้นให้เทคนิควิธีการ 5) ขั้นเชื่อมโยงทักษะย่อย (Davis, 1977 อ้างถึงใน ทิศนา ขัมมณี, 2553)

5.2 กิจกรรมการสอนในรูปแบบแบบปกติ ประกอบด้วย 1) การเตรียมหรือชั้นนำเข้าสู่บทเรียน 2) การสอน 3) การฝึกหัด 4) การนำไปใช้ และ 5) ขั้นการสรุป (กรมวิชาการ, 2545)

นักเรียนทั้ง 2 กลุ่มจะได้รับการจัดการเรียนการสอนในเรื่องเดียวกัน ซึ่งเป็นไปตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา ประกอบด้วย 1) การฝึกควบคุมการเคลื่อนไหวร่างกายขณะอยู่กับที่โดยการยืน 2) การฝึกควบคุมการเคลื่อนไหวร่างกายขณะอยู่กับที่โดยการนั่ง 3) การฝึกควบคุมการเคลื่อนไหวร่างกายขณะเคลื่อนที่โดยการวิ่ง 4) การฝึกควบคุมการเคลื่อนไหวร่างกายขณะเคลื่อนที่โดยการกระโดด 5) การฝึกควบคุมการเคลื่อนไหวร่างกายประกอบอุปกรณ์โดยการเดิน 6) การฝึกควบคุมการเคลื่อนไหวร่างกายประกอบอุปกรณ์โดยการยืน 7) การฝึกควบคุมการเคลื่อนไหวร่างกายประกอบอุปกรณ์โดยการวิ่ง และ 8) การฝึกควบคุมการเคลื่อนไหวร่างกายประกอบอุปกรณ์โดยการกระโดด (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551)

6. เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างก่อนการทดลอง และหลังการทดลอง ภายในกลุ่ม และระหว่างกลุ่มการทดลองทั้ง 2 กลุ่ม จากนั้นจึงสรุปผลและอภิปรายผลตามลำดับ

เครื่องมือที่ใช้เก็บข้อมูล

1. เครื่องมือที่ใช้ในการกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่าง

- 1.1 โปรแกรมสำเร็จรูป G*Power 3.1.9.7

2. เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง

- 2.1 แผนการจัดการเรียนรู้ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่ใช้วิธีการสอนในรูปแบบของเดวิส

- 2.2 แผนการจัดการเรียนรู้ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่ใช้วิธีการสอนในรูปแบบ แบบปกติ

3. เครื่องมือที่ใช้เก็บรวบรวมข้อมูล

3.1 แบบประเมินทักษะการเคลื่อนไหวพื้นฐาน จำนวน 12 ทักษะ

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. หาค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของข้อมูลทั่วไป ในกลุ่มตัวอย่าง
2. ทดสอบการแจกแจงแบบปกติ (Normal distribution) ของข้อมูลทักษะการเคลื่อนไหวพื้นฐาน โดยวิธีของชาปิโรวิลค์ (Shapiro-Wilk Test) เมื่อขนาดของกลุ่มตัวอย่างน้อยกว่าจำนวน 50 คน (Ghasemi and Zahediasl, 2012)
3. วิเคราะห์ความแตกต่างก่อนและหลังภายในกลุ่มรูปแบบของเดวิส และกลุ่มรูปแบบ แบบปกติ โดยการทดสอบค่าที (Dependent t-test)
4. วิเคราะห์ความแตกต่างก่อนและหลังระหว่างกลุ่มรูปแบบของเดวิส และกลุ่มรูปแบบ แบบปกติ โดยการทดสอบค่าที (Independent t-test)

สรุปผลการวิจัยและอภิปรายผล (Research Conclusion and Discussion)

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลสรุปผลได้ดังนี้

1. การทดสอบการแจกแจงปกติของข้อมูลพบว่า ข้อมูลทักษะการเคลื่อนไหวพื้นฐานในก่อนเรียนและหลังเรียนในกลุ่มรูปแบบของเดวิส และกลุ่มรูปแบบ แบบปกติ ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ดังนั้นข้อมูลจึงมีการแจกแจงแบบปกติ (ตารางที่ 1) จึงทำการวิเคราะห์ความแตกต่างด้วยสถิติพาราเมตริก
2. ผลคะแนนข้อมูลทักษะการเคลื่อนไหวพื้นฐานของกลุ่มรูปแบบของเดวิส และกลุ่มรูปแบบ แบบปกติ ในหลังเรียนมีคะแนนของทักษะการเคลื่อนไหวพื้นฐานมากกว่าก่อนการเรียน ในของแต่ละกลุ่ม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (ตารางที่ 2)
3. ผลคะแนนข้อมูลทักษะการเคลื่อนไหวพื้นฐานของกลุ่มรูปแบบของเดวิส ในหลังเรียนมีคะแนนมากกว่ากลุ่มรูปแบบแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (ตารางที่ 3)

ตารางที่ 1 ผลของการทดสอบการแจกแจงแบบปกติ (Normal Distribution)

ข้อมูลทักษะการเคลื่อนไหวพื้นฐาน	ก่อนเรียน		p-value	หลังเรียน		p-value
	$\bar{X}$	S.D.		$\bar{X}$	S.D.	
รูปแบบของเดวิส						
การเคลื่อนไหวเคลื่อนที่ (Locomotor)	16.57	4.42	.434	23.07	2.95	.679
ทักษะการควบคุมอุปกรณ์ (Object control)	13.29	3.24	.306	18.93	2.06	.140
พัฒนาการกล้ามเนื้อใหญ่ (Gross motor quotient)	29.86	7.39	.557	42.00	4.47	.067
รูปแบบ แบบปกติ						
การเคลื่อนไหวเคลื่อนที่ (Locomotor)	15.36	2.17	.873	18.71	2.92	.292

ทักษะการควบคุมอุปกรณ์ (Object control)	11.64	1.74	.218	16.00	1.75	.135
พัฒนาการกล้ามเนื้อใหญ่ (Gross motor quotient)	28.00	3.55	.585	34.71	4.20	.064

*p-value ≤ .05

ตารางที่ 2 ผลของการทดสอบความแตกต่างของข้อมูลทักษะการเคลื่อนไหวพื้นฐานในก่อนเรียนและหลังเรียนของกลุ่มรูปแบบของเดวิส และกลุ่มรูปแบบ แบบปกติ

ข้อมูลทักษะการเคลื่อนไหวพื้นฐาน	ก่อนเรียน		หลังเรียน		t	p-value
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.		
รูปแบบของเดวิส						
การเคลื่อนไหวเคลื่อนที่ (Locomotor)	16.57	4.42	23.07	2.95	4.212	.001*
ทักษะการควบคุมอุปกรณ์ (Object control)	13.29	3.24	18.93	2.06	4.943	.000*
พัฒนาการกล้ามเนื้อใหญ่ (Gross motor quotient)	29.86	7.39	42.00	4.47	4.757	.000*
รูปแบบปกติ						
การเคลื่อนไหวเคลื่อนที่ (Locomotor)	15.36	2.17	18.71	2.92	11.258	.000*
ทักษะการควบคุมอุปกรณ์ (Object control)	11.64	1.74	16.00	1.75	6.966	.000*
พัฒนาการกล้ามเนื้อใหญ่ (Gross motor quotient)	28.00	3.55	34.71	4.20	10.600	.000*

*p-value ≤ .05

ตารางที่ 3 ผลของการทดสอบความแตกต่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างกลุ่มรูปแบบของเดวิส และกลุ่มรูปแบบ แบบปกติ

ข้อมูลทักษะการเคลื่อนไหวพื้นฐาน	รูปแบบของเดวิส		รูปแบบปกติ		t	p-value
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.		
ก่อนเรียน						
การเคลื่อนไหวเคลื่อนที่ (Locomotor)	16.57	4.42	15.36	2.17	2.445	.052
ทักษะการควบคุมอุปกรณ์ (Object control)	13.29	3.24	11.64	1.74	1.670	.107
พัฒนาการกล้ามเนื้อใหญ่ (Gross motor quotient)	29.86	7.39	28.00	3.55	2.217	0.63
หลังเรียน						
การเคลื่อนไหวเคลื่อนที่ (Locomotor)	23.07	2.95	18.71	2.92	3.929	.001*
ทักษะการควบคุมอุปกรณ์ (Object control)	18.93	2.06	16.00	1.75	4.055	.000*
พัฒนาการกล้ามเนื้อใหญ่ (Gross motor quotient)	42.00	4.47	34.71	4.20	4.445	.000*

*p-value ≤ .05

อภิปรายผล

การวิเคราะห์ความแตกต่างระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียนในกลุ่มรูปแบบของเดวิส และกลุ่มรูปแบบปกติ

คะแนนข้อมูลทักษะการเคลื่อนไหวพื้นฐานของกลุ่มรูปแบบของเดวิส และกลุ่มรูปแบบ แบบปกติ ในหลังเรียนมีคะแนนของทักษะการเคลื่อนไหวพื้นฐานมากกว่าก่อนการเรียน ในของแต่ละกลุ่ม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เนื่องจาก กลุ่มรูปแบบการสอนด้วยวิธี แบบปกติ จะเป็นการใช้การสอนด้วยเทคนิคการจัดการเรียนรู้โดยการสาธิต เป็นการสอนที่แสดงหรือกระทำไปพร้อม ๆ กันกับการบอก หรือ อธิบายโดยครูผู้สอน เพื่อให้ผู้เรียนได้รับประสบการณ์ตรง รวมทั้งได้ฝึกปฏิบัติจริง โดยที่ผู้เรียนได้เห็นแบบอย่างที่ต้อง (สนอง อินละคร, 2544) จึงทำให้นักเรียนได้เกิดการเรียนรู้จากการปฏิบัติจริง ซึ่งจะส่งผลให้เด็กนักเรียนเกิดการพัฒนากายในการเรียนได้ ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ วีระศักดิ์และคณะ (2557) การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาพลศึกษา เรื่องทักษะพื้นฐานกีฬาฟุตบอลและการควบคุมอารมณ์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 พบว่าการสอนแบบปกติที่มี แบบปกติสามารถพัฒนาทักษะของนักเรียนได้ ในขณะที่เดียวกันกลุ่มที่ได้รับการสอนในรูปแบบของเดวิสพบว่ามีการพัฒนาการทางทักษะการเคลื่อนไหวพื้นฐานเช่นกัน เนื่องจากรูปแบบของการสอนของเดวิสมีลักษณะเด่นในการทำให้ผู้เรียนฝึกปฏิบัติทักษะย่อย ๆ จะเกิดความเคยชินมากขึ้น รวมถึงให้ความสำคัญกับทักษะย่อย โดยการเสริมเทคนิคต่าง ๆ เข้าไป ทำให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจมากยิ่งขึ้น พร้อมทั้งให้ผู้เรียนได้มีการเชื่อมโยงทักษะย่อย ๆ เข้าด้วยกัน อีกทั้งยังทำให้นักเรียนมีความมั่นใจที่จะแสดงความสามารถทางทักษะการเคลื่อนไหวออกมาต่อครูผู้สอนจึงส่งผลให้การเคลื่อนไหวในภาพรวมมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ สมจิต ประทัยงาม และคณะ (2562) การพัฒนาทักษะการว่ายน้ำ โดยใช้รูปแบบทักษะปฏิบัติของเดวิสสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 พบว่ารูปแบบทักษะปฏิบัติของเดวิสสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนได้อย่างชัดเจน

การวิเคราะห์ความแตกต่างของทักษะการเคลื่อนไหวพื้นฐานในระหว่างรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของ Davies กับรูปแบบการสอนแบบปกติ

เมื่อดำเนินการสอนพลศึกษา ในนักเรียนชั้นประถมศึกษาชั้นปีที่ 3 จนครบระยะเวลา 8 สัปดาห์ พบว่าคะแนนข้อมูลทักษะการเคลื่อนไหวพื้นฐานของกลุ่มรูปแบบของเดวิส มีคะแนนมากกว่ากลุ่มรูปแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เนื่องจากรูปแบบการสอนของเดวิสมีความมุ่งเน้นไปที่ทักษะปฏิบัติย่อย และมีการทำซ้ำจนเกิดการเรียนรู้ พร้อมทั้งการเสริมเทคนิควิธีสำหรับการปฏิบัติที่มีความถูกต้อง พร้อมทั้งให้ผู้เรียนได้มีการเชื่อมโยงทักษะย่อย ๆ เข้าด้วยกัน อันเป็นไปตามทฤษฎีการเชื่อมโยงของธอร์นไดค์ (Thorndike's Connectionism Theory) (ทิสนา ขมมณี, 2549) จึงทำให้นักเรียนเกิดพัฒนาการทางทักษะได้มากกว่าการเรียนการสอนแบบปกติที่มีเพียงการฝึกหัดที่ได้รับมาจากการสาธิตแล้วนำไปใช้เลย จึงขาดการฝึกฝนซ้ำ ๆ ในทักษะย่อย ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ ประเดมิชัย เถาแก้ว (2562) ผลของการใช้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสร่วมกับจินตภาพที่มีผลต่อความสามารถในการโยนลูกเปตองของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น พบว่านักเรียนมีความสามารถในการโยนลูกเปตองเพิ่มขึ้นในหลังการฝึกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

จากการศึกษาวิจัยครั้งนี้แสดงให้เห็นว่า การนำการสอนทักษะปฏิบัติในรูปแบบของเดวิส สามารถนำมาปรับใช้ในการจัดการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติ การเคลื่อนไหวต่าง ๆ ของนักเรียน ซึ่งเป็นวิธีที่สมควรแห่งการฝึกทักษะที่ถูกต้อง เพื่อการเคลื่อนไหวที่ถูกต้องและมีประสิทธิภาพ จึงเห็นสมควรแก่การนำไปปรับใช้สำหรับครูผู้สอนพลศึกษาในระดับต่าง ๆ เพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดต่อไป

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

ควรมีทดลองจัดการเรียนการสอนทางทักษะปฏิบัติในรูปแบบอื่น เพื่อพัฒนาและเปรียบเทียบให้ได้รูปแบบการสอนที่มีความหลากหลาย และมีประสิทธิภาพมากที่สุดต่อไป

เอกสารอ้างอิง (References)

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). หนังสือเรียนรายวิชาพื้นฐาน พลศึกษา ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551. กรุงเทพฯ: กรพัฒนียง.
- กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ. (2545). คู่มือการจัดการสาระการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษา และพลศึกษา ตามหลักสูตรขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544. กรุงเทพฯ: องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์.
- ณัฐิกา เพ็งลี. (2562). ผลของโปรแกรมทักษะการเคลื่อนไหวพื้นฐานที่มีต่อทักษะกลไกการเคลื่อนไหวของเด็กปฐมวัย. *วารสารครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย*. 47(3), 196 – 216.
- นัฐพล สุขเสาร์. (2554). การใช้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสในรายวิชาระบบเครือข่ายเบื้องต้น วิทยาลัยเทคนิคสันกำแพง จังหวัดเชียงใหม่. [วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต สาขาวิชาอาชีวศึกษา]. คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ทิตนา แคมมณี. (2549). *ศาสตร์การสอน* (พิมพ์ครั้งที่ 5). กรุงเทพฯ: ด่านสุทธาการพิมพ์จำกัด.
- ทิตนา แคมมณี. (2553). *ศาสตร์การสอน*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ประเดิมชัย เกาแก้ว. (2562). ผลของการใช้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสร่วมกับจินตภาพที่มีผลต่อความสามารถในการโยนลูกเบตองของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน. [วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต]. คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- วีรศักดิ์ ศรีสมุทร, ทศนา ประสานตรี และมนตรี อนันตรักษ์. (2557). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาพลศึกษา เรื่อง ทักษะพื้นฐานกีฬาฟุตบอลและการควบคุมอารมณ์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ระหว่างการจัดการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือเทคนิค JIGSAW กับการจัดการเรียนรู้แบบปกติ. *วารสารมหาวิทยาลัยนครพนม*. 4(3), 114 – 123.
- ศรีณภัทร์ แวมะมิง, นงนภัสส์ มากชูชิต และชุตินา ทศโร. (2563). การพัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนรู้แบบทักษะปฏิบัติ เรื่อง ร่องเงา กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชนจังหวัดปัตตานี. *วารสารมหาวิทยาลัยนราธิวาสราชนครินทร์ สาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์*. 8(1), 1–20.
- สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา. (2555). *แผนยุทธศาสตร์ชาติด้านเด็กปฐมวัย (แรกเกิดถึงก่อนเข้าประถมศึกษาปีที่ 1) ตามนโยบายรัฐบาลด้านเด็กปฐมวัย พ.ศ. 2555-2559* (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: พรักหวานกราฟฟิค.
- สนอง อินละคร. (2544). *เทคนิควิธีการและนวัตกรรมที่ใช้จัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่เน้นนักเรียนเป็นศูนย์กลาง*. อุดรราชธานี: อุดรกิจจอฟเซทการพิมพ์.
- สมจิต ประทัยาม, นพเรศวร์ ธรรมศรีณกุล, เฉลิมพล สวัสดิ์พงษ์ และอรธิดา ประสาร. (2562). การพัฒนาทักษะการว่ายน้ำ กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา โดยใช้รูปแบบทักษะปฏิบัติของเดวิส สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4. *วารสารราชธานีนวัตกรรมทางสังคมศาสตร์*. 3(2). 43 – 52.
- Davis, K. (1977). *Human Behavior at Work*. New York: McGraw-Hill.

Ghasemi, A., & Zahediasl, S. (2012). Normality tests for statistical analysis: a guide for non-statisticians.

International journal of endocrinology and metabolism, 10(2), 486.

Oliver, M., Schofield, G. S., Kolt, G. K., & Schluter, P. J. (2017). Pedometer accuracy in physical activity

assessment of preschool children. *Journal of Science and Medicine in Sport*, 10(5): 303-10.

Ulrich, D. A. (2000). *The test of gross motor development* (2nd ed.). Austin, TX: Pro-ed.

Williams, D. M., Dunsiger, S., Ciccolo, J. T., Lewis, B. A., Albrecht, A. E., & Marcus, B. H. (2008). Acute affective response to a moderate-intensity exercise stimulus predicts physical activity participation 6 and 12 months later. *Psychology of sport and exercise*, 9(3), 231-245.